

Невдале віщування

Микола Кульчицький

Микита Миколайович Марченко, учитель математики, мав славу місцевого провісника. Коливання обмінного курсу гривні відносно долара він передрікав так впевнено, наче днями висиджував на нарадах Національного Банку України а стосовно російського вторгнення в Україну він попередив друзів у "Фейсбуці" раніше, ніж Путін прийняв це рішення. Тож, не дивно, що коли над містом унадилися дріботіти смертоносні пташки, цей дар набув особливого значення: людина реально підказувала, куди прилетить вночі. І хоча ім'я "Микита" в українському простолюдді ще не так давно поєднувалося з певним недоумством, до Микити Миколайовича містяни прислухалися. Свій дар математик пояснював просто: "збираю опубліковані дані, зіставляю імовірності наслідків подій і роблю адекватні висновки".

Раніше, коли шкільне вчителювання тільки-но занурилось у злидні, він не зрадив професію, не пішов у митники чи податківці, а зайнявся репетиторством. Серед усіх його учениць була і красунечка Інеса. В школі вона вчилася без охоти, зате швидко вискочила заміж за успішного бізнесмена і не прогадала: жила безтурботно і весело. Аби дружина завжди була схильна для кохання, чоловік найняв куховарку, покоївку і няньку. Коли ж донька піросла і пішла до школи, перейменованої на "ліцей з підвищеними вимогами", тато не поскупився на репетиторів: з української, з англійської і з математики. Усе пропало, коли він загинув в ДТП, і Інеса залишилася сама, без спеціальності і суттєвих накопичень. Вона хутко позбавилася усієї челяді, і тільки репетитор з математики продовжив свої заняття, але вже безоплатно. Його послуги стали особливо цінними, коли учнів змусили учитися "он лайн". Оскільки мамка не мала можливості покидати роботу, дитина днями відбувала дома сама. Гучномовці уїдливо сповіщали протиповітряну тривогу; звідусіль доносилися кулеметні черги, вибухи бомб і гупання збитих "шахедів"; вона зовсім не виходила на вулицю. У будні дні МММ – так школярі свого часу прозвали учителя – приходив до учениці зразу по обіді і затримувався до повернення Інеси з роботи. Окрім математики він "підтягував" Олечку ще з історії, чим несказанно радував мамку. А вже коли він власноруч налагодив на кухні каналізацію, яка давно вже завдавала їй клопоту, жінка відчула себе перед ним зобов'язаною.

Коли поодинокі бомбардування житлових будинків перетворилися на рутину, а тривожні сирени вже завивали без угаву, Інесі з Німеччини зателефонувала подруга дитинства і уловила її негайно виїжджати з України. "Що ти там сидиш у своєму нещасному Конотопі? Усі вже тут! Пожалій дитину і подумай про себе: життя тільки-но починається. Тут і врятуєшся, і своє особисте щастя знайдеш. З твоєю то зовнішністю!" – переконувала подруга, і Інеса наважилася. Досить швидко вона оформила усі документи і упаковала речі; напередодні від'їзду, зранку, вона згадала про

безвідмовного репетитора і вирішила йому віддячити. Зателефонувала і сказала коротко: "приходьте увечері. Олечку я відправлю до бабусі".

У Марченка захолили ноги і штани здалися затісними: минуло без малого шість років, як він овдовів. Замислився. "Чому жінка вирішила залишитися з ним на одинці? Хіба це не ознака чогось незвичайного, особливого? Просто попрощатися можна і телефоном, а вона запросила його до себе, ще й надвечір...". На скору руку, не подумавши, Микита Миколайович відправив до "Фейсбуку" свої чергові застереження і помітив, що цього разу ракети полетять якраз на той район міста, де проживає Інеса. "Попереджати, чи не попереджати? Район – поняття розтяжне. Хто сказав, що бомба влучить саме в її дім, ще й в її квартиру? Але то добре, що вона подбала про дочку... Такий шанс! Ні, не стану зайве лякати жінку..." – вирішив математик.

До вечора він придбав літрову пляшку вермуту "Мартіні" і пакет підсолених арахісових горішок: так його пригощав італійський колега на міжнародній конференції з теорії ігор у Венеції. Навідав перукарню; ближче вечора прийняв ванну, намастився жінчиним дезодорантом та вбрався у білу сорочку і весільний костюм у легку смужечку. Придбав пишний букет білих лілій і нагострився вже виходити. Раптом заспівав телефон. То була Інеса.

"Побачення скасовується. Я прочитала ваш прогноз і подумала, що нам загрожуватиме небезпека. А тут, якраз, колега по роботі зібрався на ніч до Києва на власному автомобілі, і там знайшлося місце для нас з Олечкою, а ми вже маємо квитки на літак до Франкфурта. Тож, хочу подякувати вам за вашу доброту і порозуміння, за усе, що ви для нас зробили, і сподіваюсь, що, коли увесь цей жах скінчиться, ми ще побачимось. Тож нехай вам щастить і не ображайтесь".

Передбачення Марченка знову справдилось. Зла ракета влучила у сусідній будинок і зруйнувала цілий під'їзд. Постраждало восьмеро людей, двоє загинуло, з них одна дитина. "Віщун" автобусом дістався місця події. У дворі пошкодженого будинку троє мешканок обговорювали трагедію.

— "Бачте, виходить, ота красуха з сусіднього дому не дарма поквапилась..."

— "Мабуть математик пекуче нашептав. Бо мені, наприклад, і в голову не прийшло".

— "А чого б то він навкруг неї вештався!"